

Aleksis K – Sunnuntai-Kaleva

Itkun aika

Jo pitkään on ihmetyttänyt, miksi televisio-ohjelmassa *Vain elämää* kuulemma itketään melkein jatkuvasti. Ohjelman ideana on kai se, että koolla on joukko laulajia, jotka vuoron perään laulavat toistensa tunnetuksi tekemiä iskelmiä. Koska mukana olevien artistien alkuperäisesityksetkään eivät ole juuri kiinnostaneet, ohjelmaa ei ole tullut katsotuksi, mutta lopulta nimenomaan tuo itkumaine houkutti avaamaan telkun *Vain elämän* kohdalta. Ehkä siellä on menossa suomalaisen elämänmenon suuri tapaus, vanhan itkuvirsikulttuurin renessanssi.

Pakko myöntää, että suunnilleen puolen tunnin katsomisen jälkeen olin samassa tilassa kuin esiintyjät. Aluksi en oikein tiennyt, pitäisikö itkeä vai nauraa, kun artistilauma kirmaili pitkin peltoja lennättämässä jotakin liidokkia, hihkui innokkaasti ja höpötteli keskenään jotakin, mistä katsoja ei saanut selvää.

Ensimmäisen kerran huomasin pyyhkäiseväni silmäkulmaani, kun artistit kerääntyivät pöydän äärelle ja rupesivat syömään. Siis syömään! Kaikista maailman asioista he valitsivat juuri syömisen! Että ne keksivätkin! Juuri sillä hetkellä viidestätoista televisiokanavasta ainakin kolmella oli menossa jotakin ihan muuta ohjelmaa kuin kokkaamista, syömistä tai laihduttamista. Oli siis enemmän kuin paikallaan, että laulajajulkikset viihdyttivät meitä ihailijamassojaan syömällä. Edelleen he höpöttelivät keskenään jotakin, mistä katsoja ei saanut selvää.

Jo ennen pääruokaa huomasin kiristeleväni hampaitani ja viimeistään jälkiruokavaiheessa myös revin hiustukkoja päästäni. Ja kuten jo tuli sanotuksi, puolen tunnin kuluttua olin samassa tilassa kuin Samuli Edelman ja Vesa-Matti Loiri ja mitä näitä itkijäveteraaneja siellä olikin. Kyyneleet valuiivat koskina pitkin poskia, kun joku naisista lauloi jotain tuntematonta laulua tuntemattomalla nuotilla. Täysimittainen vullotus kaikui avaruuteen, kun katselin, kuinka parin kaljun popparin päät nytkyivät kuin maskottikoirat rekka-auton kojelaudalla.

Todennäköisesti ohjelmaformaattia kehitetään vielä nykyistäkin liikuttavammaksi. Osanottajat voidaan viedä viidakkoon, pukea lannevaatteisiin ja syöttää heille toukkia ja koppiaisia. Ja sitten lauletaan. Tai he voivat lähteä kiertämään maasta toiseen esittelemään paikallisia ruokia ja niitä syöviä suomalaisia. Ja sitten lauletaan. Tai sitten he voivat tanssia keskenään kilpaa ja samalla laulaa. Tai ehkä vain asua jossakin talossa keskenään, ryypätä, kiroilla ja sekoilla kameroiden keskellä. Ja välillä lauletaan. Näillä formaateilla saadaan loputkin suomalaiset mukaan Suureen Tapahtumaan, ja kohta koko maan täyttää yleinen itku ja hammastenkiristys, josta lehdet tekevät riipaisevia juttuja.

Artikkelin lähde Kaleva